

„No, bomo že napravili! Dam ji kapljic, in takoj ji odleže!“ Učeno se je obrnil „doktor“ Kamilo, vzel nekaj vode, ki je v nji stopil sladkorja ter dal to zdravilo bolni Emici.

„Oh, sladka, sladka, sedaj sem pa zdrava!“ je zavpila Emica ter skočila k Miri.

„Ha-ha-ha! Izvrsten zdravnik, kajne, Mira? No, saj zdravnik tudi bom in zdravnik moram biti!“ Tako se je bahal Kamilo ter snel naočnike z nosu.

Minka pa je pogrnila mizo ter smehljaje se povabila gospo Miro in gospoda Ivota z ozdravljeno Emico na kozarček vina.

„Saj smo že od nekdaj dobri prijatelji, kajne?“ je vprašala ter pomaknila svoj stolec bliže k Miri.

Sedaj je Minka zapazila, da Pepica in Milica samo gledata, medtem ko se drugi zabavajo. Že je hotela nekaj izpregovoriti, a vtem jo prehitel Mira:

„To ni nič,“ je dejala, „Pepica in Milica ne bosta služabnici, ker bi kot taki ne smeli prisesti k naši mizi, kar se pa ne sme zgoditi! Pepica bo Minkina sestra, Milica pa moja, in tako lahko sedita obe pri naši mizi.“

„Tako je!“ so zaklicali vsi, in Pepica in Milica sta prisedli.

In dala je mama z vodo zmešanega malinovca, malo potice, sladkorja, orehov in češpelj; Minka pa je kuhala in nosila na mizo ter si prizadevala na vse mogoče načine, da zadovolji svoje goste.

Gosposka družba pa je hvalila kuharsko spretnost gospodinjino ter zauživala na mizo prinesena jedila.

In igrali so se dolgo ti Mirini prijatelji, igrali tako dolgo, da so se naveličali.

Božja žabica.

Spisal Ivo Blažič.

Božja žabica je sedela v hudi suši na drevesu poleg potoka in prosila dežja. Po vodi je plavala žaba in jo zasmehovala: „Čemu prosiš dežja, saj je še dosti vode v potoku. Pridi dol in se napij! Ne vem, zakaj prosiš, če imaš.“

„Ne veš, kaj govoriš, zato ti ne zamerim.“

Božja žabica je prosila dežja, dokler ni bila uslišana. Bog je poslal veliko ploho, da so narasli vsi potoki in lepo ozeleleneli travniki.

Žaba je prilezla s potoka na kopno in zagledala božjo žabico na drevesu. Ta ji reče:

„Zdaj vidiš, čemu je bilo treba dežja. Hvala Bogu zanj!“

